

Fortællingen om de to hunde

Der var engang to familier, familien Paf og familien Pip, de var naboer. Familierne bestod begge af far, mor og to børn.

En dag da familierne kom hjem opdagede de begge, at de havde fået en hund. "Det er da helt vildt mærkeligt" sagde de. "Hvor kommer den fra? Vi vil jo ikke have hund, vi må aflevere den et sted!"

Familierne opdagede imidlertid, at de ikke kunne slippe af med hunden uanset, at de prøvede. Hver gang de troede, at nu var den afleveret, så stod den igen i bryggerset.

"Hmm" sagde familien Pip, vi har ikke ønsket den, så nu kommer den til at bo i bryggerset. Den skal ikke ind i huset, den får vand og mad, men må ellers passe sig selv!"

"Hmm" sagde familien Paf, vi har godt nok ikke ønsket den. Men når nu det ser ud som om den er flyttet ind, så må vi hellere lære den at kende og lærer den lidt om reglerne i vores hus. Vi må hellere gå til hundetræning, så den lærer at arte sig og vi kan styre den."

Tiden gik og familiernes relation til den uønskede hund udviklede sig, dog meget forskelligt.

Familien Paf brugte tid med hunden. Den blev renlig og fik en kurv i køkkenet og blev en del af familien. Den var til hundetræning og lærte at lystre. Familien lærte, hvad der gjorde den urolig og opfarende, og hvad der gjorde den rolig og nemmere at håndtere. Alle i familien oplevede engagement og fælles ansvar for hunden, så trods det, at den var uønsket, så gik det.

Familien Pip derimod gav kun hunden mad og vand i bryggerset og holdt den ellers på afstand. Den uønskede hund var konstant urolig, hylede og gæde konstant. Den skrabede på døren og når nogen kom ud i bryggerset, blev de nærmest overfaldet af hunden.

Familien forsøgte nu og da at gå tur med hunden, men den var helt balstyrisk og hev og sled, så det nærmest var med farer for liv og lemmer. Uroen og larmen prægede livet i familien, de skændtes og diskuterede tit hvis skyld det var, at hunden overhovedet var kommet. Det var svært at leve med.

En dag mødtes de to familier og faldt i snak om at begge familier uønsket havde fået hund.

"Ja det kom jo noget pludseligt" sagde fru Paf, "Ja, sagde fru Pip spidst, det havde vi slet ikke regnet med og vi er da også ved at blive vanvittige. Vi har virkelig forsøgt at komme af med -DET BÆST -men den forsvinder ikke. Vi ved ikke hvad vi skal gøre, den er helt uregerlig og er faktisk farlig. Den hyler og skaber sig konstant, så vi nærmest ikke kan få ørenlyd i vores eget hus"

"Gud hvor forfærdeligt, sagde fru Paf. Så har vi da været mere heldige med vores. Altså ingen tvivl om at jeg synes, at det er besværligt at have hund. Og det var ikke et ønske, vi havde. Men vi har lært at leve med den. Den er veltrænet, afrettet og til tider glemmer vi helt den er her. Efter at vi har lært den at kende, er vi såmænd også kommet til at holde af kræet og nu er den jo blevet en del af vores familie"

Derefter skiltes de to familier og fortsatte deres liv med den uønskede hund. Familien Paf med en hund, der var blevet en del af familien og familien Pip med en hund, som aldrig blev del af familien og som derfor fyldte for meget og sled på familiens trivsel.

Hunden er en velkendt race, der hedder Pain. Den bliver meget belastende og uregerlig, hvis man ikke giver sig tid til at lære den at kende og forstår dens behov. Med en konsekvent tilpasning, kan den blive rolig, mere medgørlig og kan i nogle tilfælde fungere udmærket som vagthund for familiens trivsel.

